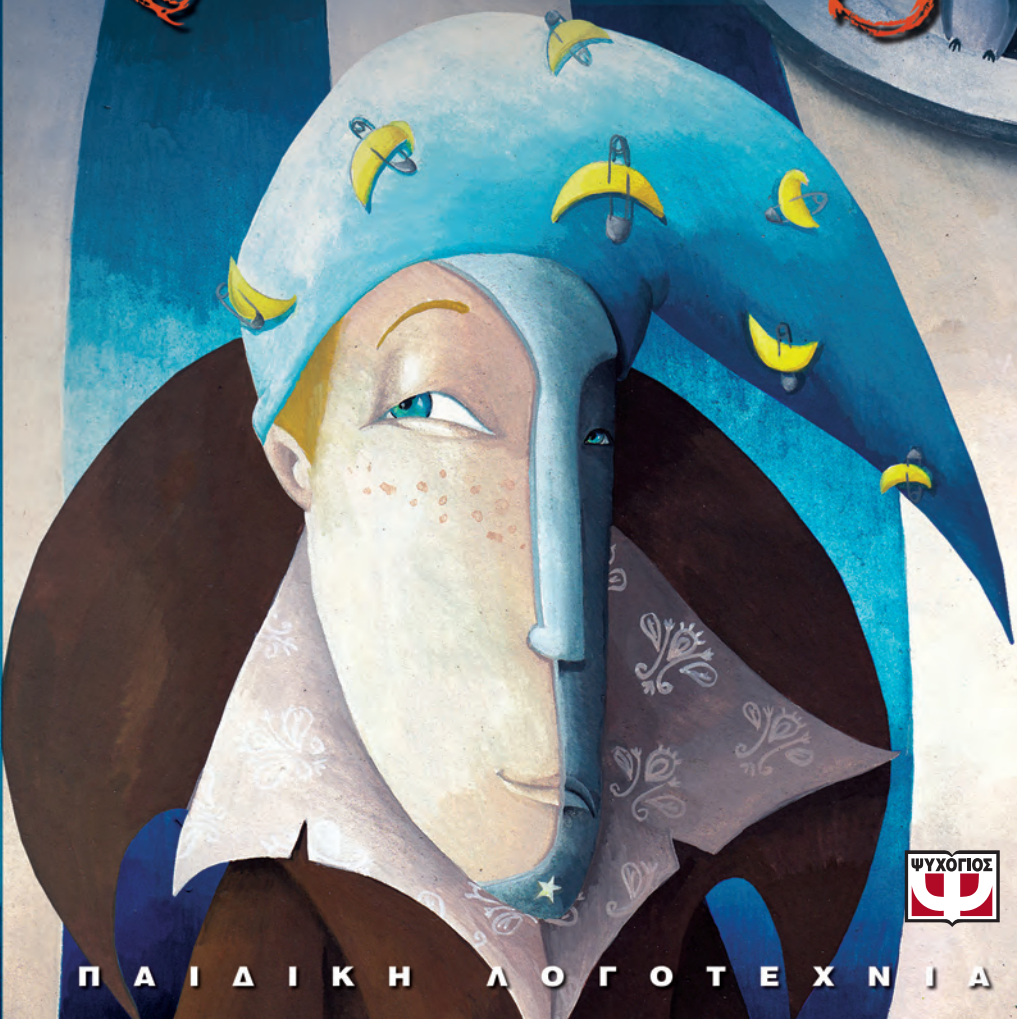

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΑΝΤΟΥΜΗ

Ο
Πνευροβυλλένιος

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Ονειροσυλλέκτης**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ιωάννα Μπουλντούμη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπισνοπούλου
ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Αιμιλία Κονταίου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ ΤΙΤΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Ιωάννα Μπουλντούμη, 2012
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2012

ISBN 978-960-496-544-1

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισιμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΛΑΝΤΟΥΜΗ

Ονειροσυλλέκτης

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

*Αφιερωμένο σε όλους τους ονειροπόλους
που πιστεύουν στον εαυτό τους
και σ' έναν καλύτερο κόσμο.*

Εισαγωγή

Στεκόταν ως συνήθως κάτω από το μοναδικό φανάρι του έρημου δρόμου. Όταν και το τελευταίο από τα ελάχιστα μαγαζιά που υπήρχαν τριγύρω κατέβαζε ρολά, εκείνος άνοιγε κουβέντα με τη νύχτα.

Το επίμονο ψιλόβροχο έκανε το φθινοπωρινό τοπίο πιο μελαγχολικό και την αναμονή πιο ανυπόφορη. Πού και πού εγκατέλειπε το καταφύγιό του κι έκοβε βόλτες – τρία βήματα μπροστά και ξανά πίσω. Το νεαρό ζευγαράκι που εμφανίστηκε από το πουθενά πιασμένο χέρι με χέρι ούτε που αντιλήφθηκε την παρουσία του· έτσι αδύνατος που ήταν, είχε γίνει ένα με τον τιμμεντένιο στύλο όπου είχε ακουμπήσει. Ευτυχώς δηλαδή, γιατί οι κατά πρόσωπο επαφές τού προκαλούσαν

φοβερή αμηχανία. Έχοντας όμως την πολυτέλεια να είναι σχεδόν αόρατος, συνόδευσε τα παιδιά με τη ματιά του ώσπου να στρίψουν τη γωνία και να σβήσει από τα αυτιά του το γάργαρο γελάκι της κοπέλας. Το πρόσωπο του αγοριού τού φάνηκε γνωστό – μόνο που τώρα ήταν πιο ώριμο και λιγότερο φοβισμένο από τη νύχτα που το είχε πρωτοαντικρίσει...

Ένα θρόισμα τον έκανε να γυρίσει απότομα το κεφάλι. Σήκωσε τα μάτια και αναζήτησε την πηγή του απαλού ήχου που μόνο τα δικά του αυτιά μπορούσαν να αιχμαλωτίσουν. Με απογοήτευση συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν παρά ο κυματισμός της στραπατσarisμένης τέντας του παλαιοπωλείου «Η μηχανή του χρόνου». Η δύναμη της συνήθειας τον έκανε να αναζητήσει μέσα στην τσέπη του φθαρμένου παντελονιού του το σκαλιστό ρολόι με την αλυσίδα. Το μόνο που είχε απομείνει όμως ήταν ο κρίκος που το συγκρατούσε κάποτε στο θηλύκι της ζώνης. Ούτε και ζώνη είχε – το παντελόνι του αντιστεκόταν στο νόμο της βαρύτητας χάρη σ' ένα χοντρό, σφιχτοδεμένο σκοινί που, σε συνδυασμό με την ασητική του όψη, τον έκανε να μοιάζει με μοναχό.

Σήκωσε στο ύψος των ματιών του το ξεχαρβαλωμένο φαναράκι που έσταζε. Προσπαθούσε να διακρίνει κάποια κίνηση που θα έβαζε τέλος στην αναμονή και την αγωνία του. Δεν περίμενε για πολύ. Μια λεπτεπίλεπτη σκιά ξεπρόβαλε επιφυλακτικά μέσα από την πυκνή φυλλωσιά της φτελιάς. Σαν φάρος μέσα στο

σκοτάδι, η φλόγα οδήγησε τελικά το αηδόνι πάνω στον αριστερό ώμο του. Όταν εκείνος το είδε κι αργότερα ένωσε το ελαφρύ βάρος πάνω του, ξεφύσησε με ανακούφιση. Το μελωδικό σφύριγμα του πουλιού ήταν το μήνυμα που είχε να του μεταφέρει και που μόνο εκείνος μπορούσε να ερμηνεύσει.

«Μάλιστα, πολύ ενδιαφέρον... Ας πάμε λοιπόν. Δεν έχουμε ώρα για χάσιμο. Προχώρησε πρώτη και δείξε μου το δρόμο», αποκρίθηκε ύστερα από λίγο ο άντρας.

Το λεπτοκαμωμένο πουλί με τα σπινθηροβόλα μαύρα μάτια άνοιξε τα φτερά του με μια σχεδόν χορευτική φιγούρα, κι ώσπου να πεις «καληνύχτα» είχε βρεθεί αρκετά μέτρα μακριά.

Με οδηγό την εμπιστοσύνη που είχε στο μικρόσωμο πουλί, ο άντρας ακολούθησε στα τυφλά. Λίγα βήματα μετά όμως, κοντοστάθηκε.

«Περίμενε», του φώναξε ξαφνικά. «Παραλίγο να το ξεχάσω. Μισές δουλειές θα κάναμε...» είπε και βάλθηκε να ψάχνει πίσω από έναν ασφυκτικά γεμάτο κάδο σκουπιδιών.

Όταν βρήκε αυτό που ήθελε, έτρεξε κοντά στο αηδόνι. «Τώρα είμαστε έτοιμοι, καλή μου. Φύγαμε... Ας μην καθυστερούμε άλλο, συμφωνείς;»

Και δίχως άλλη κουβέντα ή τιτίβισμα, εξαφανίστηκαν μέσα στο σκοτάδι.

1

Μανούλα... Μπαμπά... Όχι, όχι...»
Στο ορφανοτροφείο επικρατούσε πηχτή σιωπή· αν είχε γεύση, θα ήταν από σιρόπι μαύρης σοκολάτας. Η τρομαγμένη κραυγή της Φωτεινής έσκισε στα δυο την ησυχία που μέχρι εκείνη τη στιγμή απλωνόταν στο δωμάτιο σαν αραχνοῦφαντο ύφασμα.

Είχαν προηγηθεί κάτι παραπάνω από εξήντα ταραγμένες νύχτες στη «Ζεστή Αγκαλιά», όσες και οι φορές που η Φωτεινή είχε προσευχηθεί για έναν ύπνο χωρίς όνειρα. Οι εφιάλτες όμως δεν της έκαναν πάντα το χατίρι. Γίνονταν ένα με τη νύχτα, γλιστρούσαν στο δωμάτιό της, ψαχούλευαν για μια χαραμάδα κάτω από τα βλέφαρά της και τρύπωναν στο κεφάλι της.

Εκείνο το βράδυ όμως δεν ήταν μόνο οι εφιάλτες που μπήκαν απρόσκλητοι στο δωμάτιό της...

Ένα απαλό τρίξιμο στο ξύλινο πάτωμα κι ένα φτερουύγισμα πάνω από το κεφάλι της την έκαναν να πεταχτεί τρομαγμένη. Το ένστικτό της άρχισε να ουρλιάζει, ίδιο με σειρήνα ασθενοφόρου, και χωρίς να το καλοσκεφτεί τράβηξε τα σκεπάσματα μέχρι τη μύτη της. Έμεινε ακίνητη και κράτησε την αναπνοή της – μόνο τα μάτια της σάρωναν το σκοτάδι, όπως το περισκόπιο ενός υποβρυχίου καθώς προσπαθεί να εντοπίσει εχθρικές κινήσεις.

Όταν είδε να στέκεται στην άκρη του κρεβατιού της εκείνος ο ξερακιανός άντρας με το φαναράκι στο χέρι, ένιωσε λες και μια αόρατη ηλεκτρική σκούπα είχε ρουφήξει όλο τον αέρα από τα πνευμόνια της και τα γέμισε με άμμο. Παρ' όλο το βάρος που πλάκωνε το στήθος της και το φόβο που παρέλυε τα χέρια της, μάζεψε όσο κουράγιο τής είχε απομείνει και τσιμπήθηκε για να δει αν ονειρευόταν – άουτς!

«Καλησπέρα», της είπε ευγενικά εκείνος και πλησίασε προς το μέρος της.

Είχε φτάσει μια ανάσα σχεδόν από το πρόσωπό της. Όταν τα μάτια της συνήθισαν στο σκοτάδι, το βλέμμα της καρφώθηκε στην ασημένια μάσκα σε σχήμα μισοφέγγαρου που σκέπαζε το μισό πρόσωπό του – από τις ρίζες των μαλλιών μέχρι το λακκάκι στο πιγούνι του. Ένα μισό, λυπημένο χαμόγελο ενωνόταν με το υπόλοιπο κανονικό στόμα που χαμογελούσε.

Η Φωτεινή τα είχε τελείως χαμένα. Έτριψε τα μάτια της με μανία και τα ανοιγόκλεισε πολλές φορές, με την ελπίδα ότι η εικόνα του εισβολέα θα εξαφανιζόταν μέσα στην παραζάλη της.

Ο ξένος όρθωσε το φιλόλιγνο κορμί του, χωρίς όμως να φαντάζει απειλητικός. Η αντίδραση του κοριτσιού δεν ήταν πρωτόγνωρη για εκείνον. Γι' αυτό και της μίλησε απαλά...

«Με λένε Ονειροσυλλέκτη. Να σου γνωρίσω και την Ευτέρπη», της συστήθηκε, δείχνοντας παράλληλα το αηδόνι που είχε βολευτεί για τα καλά σε μια φιλόξενη πτυχή του λιλά παπλώματος.

«Δεν... δεν καταλαβαίνω. Τι θέλεις εδώ; Θα βάλω τις φωνές. Θα μαζευτεί όλο το προσωπικό. Αν τολμήσεις και με πειράξεις, θα έχεις να κάνεις με τον Φαίδωνα. Φύγε και δε θα πω τίποτα σε κανέναν...»

Ο άγνωστος κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση. Φανταζόταν την έκπληξή της. Έπρεπε να την καθησυχάσει. «Θέλω να ξέρεις πως δεν είμαι εδώ για να σε βλάψω. Το αντίθετο μάλιστα...»

«Θα μετρήσω μέχρι το δέκα. Μετά θα βάλω τις φωνές. Ένα...»

«Φωτεινή δεν είναι το όνομά σου;»

«...δύο...»

«Έχεις περίπου δύο μήνες που βρίσκεσαι εδώ».

«...τρία, τέσσερα...»

«Κάθε βράδυ, προτού ξαπλώσεις, πίνεις ένα ποτήρι ζεστό γάλα με μέλι».

«...πέντε, εεε, έξι...»

«Μαζί μ' ένα ξυλαράκι κανέλας – έτσι όπως σ' το έφτιαχνε η μητέρα σου».

Η Φωτεινή έπνιξε ένα βουβό λυγμό που ανέβηκε από το λαρύγγι της και συνέχισε να μετράει: «...εφτά...»

«Φαίνεται όμως ότι δε βοηθάει και πολύ... Πόσο καιρό έχεις να κοιμηθείς ήρεμα, Φωτεινούλα;»

«...»

«Σου λείπουν πολύ οι γονείς σου, έτσι δεν είναι;»

«...οχτώ...» συνέχισε με τσακισμένη φωνή το κορίτσι.

«Πόσο θα ήθελες να μπορείς να τους ονειρευτείς! Να ακούσεις και πάλι τη γλυκιά φωνή της μητέρας σου, να σκαρφαλώσεις ξανά στους ώμους του πατέρα σου... Θες να τους έχεις συντροφιά στον ύπνο σου; Εγώ μπορώ να σε βοηθήσω, γι' αυτό είμαι εδώ...»

Η Φωτεινή σταμάτησε να μετράει, λες και οι αριθμοί είχαν εξαντληθεί, σε αντίθεση με τα δάκρυά της που έδειχναν να πολλαπλασιάζονται με τέτοιους ρυθμούς, που δε θα χωρούσαν ούτε στον πίνακα της προπαίδειας. Τα άφησε να δροσίσουν τα αναψοκοκκινισμένα μάγουλά της. Δεν έκλαιγε από φόβο αλλά από ανακούφιση, γιατί ξαφνικά αισθάνθηκε ότι δεν υπήρχε άλλος άνθρωπος στη Γη που να την καταλαβαίνει καλύτερα από αυτό τον άγνωστο.

«Μην κλαις, κοριτσάκι. Σου δίνω το λόγο μου ότι είμαι εδώ για να σε βοηθήσω».

«Αν θες να με βοηθήσεις, όπως λες, τότε φέρε μου ένα μαγικό φίλτρο που θα το πιω και θα μείνω ξύπνια

ώσπου να γεράσω», του απάντησε εκείνη μέσα από τα αναφιλητά της.

«Σσος», την καθησύχασε εκείνος και ακούμπησε την παλάμη του στο μέτωπό της που έκαιγε. Το δέρμα της καλοδέχτηκε το άγγιγμά του, μια και το χέρι του ήταν δροσερό και μαλακό...

Η Φωτεινή είχε αναθαρρήσει πια κι άρχισε να νιώθει το σώμα της να ξεμουδιάζει. Άφησε τα σκεπάσματα να πέσουν από τα χέρια της κι έκανε να σηκωθεί από το κρεβάτι, προσέχοντας ωστόσο να μην ξυπνήσει το πουλί, το οποίο φαινόταν να έχει βυθιστεί σ' έναν ύπνο που πολύ ζήλευε το κορίτσι.

Με το που επιχείρησε να κάνει το πρώτο βήμα, σκουντούφλησε σε κάτι που είχε δει λίγο νωρίτερα να αφήνει προσεκτικά στο πάτωμα ο άντρας, κι έτσι αναγκάστηκε να παραμείνει στο κρεβάτι της. Αν και η περιέργεια της κατέτρωγε τα σωθικά, της ήταν αδύνατο να διακρίνει μέσα στο σκοτάδι τι ήταν αυτό που είχε κουβαλήσει μαζί του ο απρόσμενος επισκέπτης της.

Μπορούσε όμως να νιώσει τη μελανιά που άρχισε να σημαδεύει το γόνατό της, και που το επόμενο πρωί θα της θύμιζε την παράξενη τούτη συνάντηση.

*«Λοιπόν, το βλέπεις αυτό το μαγικό κουτί;
Είναι το Ονειρόκουτο. Εκεί μέσα μαζεύω τα κακά όνειρα
των παιδιών, τα κλειδαμπαρώνω και κρατώ το κλειδί
στον κόρφο μου ώστε να μην μπορούν ποτέ να δραπετεύσουν».*

Ήταν φθινόπωρο όταν γνωρίστηκαν μέσα στη νύχτα
η Φωτεινή και ο Ονειροσυλλέκτης. Εκείνη στον ύπνο της
έβλεπε εφιάλτες, εκείνος μπροστά του έβλεπε ένα γενναίο κορίτσι.
Η φίλια τους νίκησε το σκοτάδι, το θάρρος νίκησε τους φόβους.

Μαζί έζησαν μια απίστευτη περιπέτεια,
μια περιπέτεια που θα άλλαζε τη ζωή τους για πάντα.

Τι είναι αληθινό και τι όχι; Από τι είναι φτιαγμένα
τα όνειρα – εκείνα που βλέπουμε στον ύπνο μας,
αλλά κι εκείνα που ζούμε με τα μάτια ανοιχτά; Μπορούμε
κι εμείς να γίνουμε ο Ονειροσυλλέκτης της δικής μας ζωής;

**Ένα μυθιστόρημα για τα όνειρα και τους εφιάλτες,
για τους φόβους μας και για την εμπιστοσύνη στον εαυτό μας.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 9 ετών

ISBN 978-960-496-544-1

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10445

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ